

Dansaren Nathalie Dispange agerar ömsom god ande, ömsom gam och hyena. I bakgrunden ses Leonarde Brändström som den vuxna Simba.

Nicklas Lantz spelar den osympatiska farbrodern Scar och är den mest aktiva solisten på scenen.

Kaj Lybeck handplockades till rollen som surrikaten Timon.

Bjuder in till en värld full av liv

Om knappt tre veckor ger Projektkören "En värld full av liv – Simbas kamp i lejonriket", en konsertteater baserad på filmerna och musikalen.

Efter två års övande utlovar projektledaren Johanna Grüssner bland annat 140 batikklädda körsångare samt både allvar och skratt.

Johanna Grüssner är projektledare och dirigent för konsertteatern "En värld full av liv – Simbas kamp i lejonriket".

Lördagens stora repetition är första gången som Projektkören, barnkören Singoalla, solisterna, dansarna och skådespelarna tillsammans står på Ålandicas stora scen, där "En värld full av liv – Simbas kamp i lejonriket" har premiär den 21 mars.

Och visst känns premiären nu betydligt närmare än när Ålandstidningen senast uppdaterade sig om det två år långa projektet i november i fjol. Scenen är redan utsmyckad med växtlighet och Lejonklippan. Körsångarna bär färgglada batikdräkter från Tanzania och får inte längre använda några notblad.

Projektledaren och dirigenten Johanna Grüssner leder de två köerna i ett första stycke, mångstämmigt och på zulu. Annars är de flesta låtarna, som har hämtats från de två första Lejonkungen-filmerna samt från musikalen, på svenska. Vissa har för första gången någonsin översatts till ärans och hjältarnas språk av **Isabella Sarling**.

Pressvisningen samlar både allvarliga och skämtsamma scener. Ett prov på det förstnämnda ges när den nu vuxna Simba (**Leonarde Brändström**) återser barndomsvännen Nala (**Sofie**

Eriksson) och måste fundera på om det inte är dags att åter ta ansvar för rikets välgång och inte endast säga "Hakuna matata".

Timon (**Kaj Lybeck**) och Pumba (**Jan-Erik Berglund**) står naturligtvis mest för det senare. Pumbas råd till Simba är i stället att "lämna det bakomflutna före dig".

Intensiva veckor

Premiären och de tre ytterligare föreställningarna som ges på Åland är redan nästan slutsålda. För Johanna Grüssner och ensemblen väntar nu intensiva veckor med repetitioner varje helg.

Även på Donnerska skolan i Karleby övas det inför den 21 mars. Till premiären ansluter nämligen skolans ungdomskör – och ökar därmed antalet sångare på scenen till närmare 140

stycken. Helgen efter premiären flyttar konsertteatern upp till Jakobstad för en föreställning med lokala solister.

Julia Valkeapää, som spelar den unga Simba, hinner fylla tio år före premiärdagen.

– Jag såg Lejonkungen första gången när jag var fyra och nu har jag sett alla tre filmerna massor med gånger. Det är en sådan fin historia.

Johanna Grüssner har också en speciell relation till den omtyckta berättelsen.

– När jag jobbade som musikalärare i Bronx så såg jag att de sökte unga personer till rollen som Simba för uppsättningen på Broadway. Vi övade mycket i skolan och flera av mina elever kom sedan mycket nära att få rollen. När jag var i New York för en vecka sedan gick jag och såg musikalen för tredje gången.

"Jag såg Lejonkungen första gången när jag var fyra och nu har jag sett alla tre filmerna massor med gånger. Det är en sådan fin historia."

Julia Valkeapää

Text
Robert Vickström
robert.vickstrom@alandstidningen.ax
tel: 26 642

Foto
Daniel Eriksson
daniel.eriksson@alandstidningen.ax
tel: 26 649

Simba, gestaltad av Leonarde Brändström, genomgår en livskris.

Fler än 100 personer deltog i helgens stora repetition. Till premiären den 21 mars växer kören till närmare 140 personer.

Timon och Pumba träffar den utmattade Simba för första gången.

Jonas Danielsson måste skydda Mikael, spelad av Petter Lohrén, när den rasande Veronika, Annelie Åkerblom, vill förstärka sina argument med handgrifflighet. Foto: Fredrik Granlund

Teater Recension

En allvarlig komedi om när vuxna blir som barn

Det finns mycket i det moderna livet som kan uppfattas som löjligt.

Vår tids besatthet av teknik, fixeringen vid att ha de rätta åsikterna och att visa en oklanderlig fasad. Men peta lite på den småborgerliga fasaden och hemligheterna sipprar ut.

Det är vad den franska dramatiker **Yasmina Reza** gör och med en molièrsk blick för de avslöjande detaljerna visar hur små sprickor blir till ravin i vardagen. Hur många äkta hälften har inte velat göra som Anette i pjäsen, dränka mannens ständigt ringade iphone i blomvasen? Och vem har inte upplevt att allvarliga världsförbättrare plötsligt försäkrar att de skiter i allt?

Pjäsen hade premiär 2008, den har spelats både i London och på Broadway och även blivit film. Det är första gången pjäsen spelas på Åland och i den här uppsättningen har man anpassat texten till åländska förhållanden. Ett lyckat grepp som flyttar pjäsen närmare publiken.

Klassisk konflikt

Pjäsens grundkonflikt är enkel. Två föräldrar möts för att diskutera ett slagsmål deras söner varit inblandade i.

Sönerna är inte med i pjäsen, det är bara deras skuggor som spökar när föräldrarna möts för att, i modern samförståndsanda, göra upp om hur man ska gå vidare efter det inträffade. Naturligtvis är det mammorna som står för initiativen och männen får, till att börja med, vara hunsade bifigurer.

Här har vi den självgoða världsförbättraren Veronika, utmärkt gestaltad av **Annelie Åkerblom**, och den ytligt vänliga men ack så manipulativa Anette, spelad med precision av

Jonas Danielsson och Heidi Hendersson som det välbärgade parer Rehnberg, vill verkligen vara vuxna. Men någonting händer med attityderna. Foto: Fredrik Granlund

Våra barn och andras ungar

(Le Dieu du carnage)

Av: Yasmina Reza.

Regi: Robert Liewendahl.

På scenen: Annelie Åkerblom, Petter Lohrén, Heidi Hendersson, Jonas Danielsson.

Scenografi och ljus: Gustav Wasström.

Premiär: Den 27 februari hos Teater Alandica.

Heidi Hendersson. De två tar mått på varandra, korsar klingor i artiga repliker och visar ett ytligt systerskap. Men under ytan kokar en giftig brygd.

Männen är avvaktande. Den självgoða advokaten Axel, här spelad av **Jonas Danielsson**, är van att dominera och vill bara komma ifrån pinsamheterna. Mikael, gift med världsförbättraren Veronika, är till att börja med en mesig velourman som mest håller med frun. Men i andra akten börjar mansbilderna krackelera, någonting nytt tittar fram. Det är inte säkert att det är någonting bättre. Under konfliktens gång kommer också varierande lojaliteter fram, ohe- lliga allianser ingås och bryts.

Barnsligheter

En av frågorna i pjäsen är synen på barn, ett odjur eller en ängel? I princip tycker båda föräldrarna att de satt änglar till världen. Och vilket ansvar kan man utkräva av barn? Ska det delas ut straff? Kan man kräva ånger?

Det är i den här diskussionen det spårar snett. Plötsligt börjar föräldrarna bete sig som barn och naturligtvis ska man dra paralleller mellan barn och vuxna. För barnen gör som föräldrar gör, inte som de säger som bekant och trots allt curlande går det inte att skydda barn från realiteter.

Allt eftersom pjäsen fortgår blir de vuxna allt barnsligare och när sedan en flaska rom kommer fram så försämras läget, spriten trubbar av om- dömet och plötsligt kommer aggressioner, tårar och elakheter fram. Man spy över soffbord, dränker telefon och kastar tulpaner på mattan. Till publikens förtjusning.

Så visst är den underhållande moralitet som går över scenen. Tempot är högt och replikerna sitter, kvartetten som gestaltar vardagsdramat är väl sammanhållen. Den avskalade dekoren gör också spelets konturer skarpare.

Pjäsen, en allvarlig komedi, visar oss verkligheten i en skrattpiegel. Men i spegelns kanter skymtar någonting mörkare och mer oroande. Som när den coole Axel sitter och sörjer sin nya iphone eller när den hunsade Mikael plötsligt visar sig vara en elak man med fallenhet för att vara hustyrann. Och de goda kvinnorna – tja, vart tog de vägen?

Det kan man fundera över när det moderna livets avig- sidor nagelfars på scenen.

Benita Mattsson-Eklund